

Elogi del candidat pronunciat per la Dra. Mercè Jordà

La Universitat Rovira i Virgili s'honora avui de distingir amb el grau acadèmic més alt a una persona que és plenament mereixedora d'aquest honor. Un home del nostre temps compromès amb la societat, un conciudadà nostre: el mestre Joan Guinjoan.

L'encàrrec rebut de l'Excel·lentíssim i Magnífic Senyor Rector de presentar la vida i l'obra del mestre Guinjoan em va produir dos sentiments contraposats: de preocupació, d'una banda, perquè no em considero la persona més adequada per acomplir aquesta tasca –que vaig acceptar com una de les responsabilitats inherents al càrrec que em fou confiat– i, d'altra banda, d'orgull, perquè si és un orgull per a la nostra Universitat conferir el doctorat honoris causa, aquesta alta distinció, al mestre Guinjoan, constitueix per a mi un motiu d'orgull apadrinar-lo en aquest acte. És, també, un motiu d'agraïment personal envers el catedràtic de Música del nostre Departament, el Dr. Joaquim Icart, l'ajuda del qual ha estat constant i valuosa, i molt especialment envers el mestre Guinjoan, que em va acceptar, i em va animar amb el seu entusiasme, per a aquesta funció.

Un cop més, la Universitat Rovira i Virgili demostra la seva sensibilitat concedint aquesta distinció a un artista, palesant amb aquest acte, a més, l'arrelament de la nostra Universitat en el seu entorn en recollir la tradició secular de les nostres comarques pel que fa a l'activitat artística: insignes arquitectes, pintors, musicòlegs i compositors de fama mundial procedeixen d'aquesta terra i per aquest motiu, enaltir, com em pertoca, la persona del mestre Guinjoan, la seva vida i la seva obra, és per mi un doble motiu de satisfacció.

A finals de la dècada dels cinquanta i durant la dècada dels seixanta del nostre segle, els grups infantils i juvenils d'esplai –bàsicament i pràcticament en exclusiva, els escoltes– cantaven un cànon –en llatí i català– que molt lliurement traduït, venia a dir: “Música!, la més sublim de les arts, tu ens transportes a l'harmonia.”

Harmonia: bona entesa entre les persones i entre els pobles.

Harmonia: aquella qualitat oposada al caos.

Harmonia: el punt final d'un procés de creació. El resultat d'ordenar el seguit d'idees que bullen al cervell, la demostració definitiva de la hipòtesi. El moment en què el pintor deixa el pinzell, l'escriptor, la ploma; l'escultor, el cizell; el moment en què el músic escriu l'últim i definitiu acord a la partitura, el moment en què després de sis dies d'ordenar els diferents elements del caos, el Creador es mirà l'obra realitzada i, satisfet, descansa.

Perquè a imatge i semblança del Creador, el pintor, l'escriptor –o l'investigador–, l'escultor i el músic han ordenat el bullit d'idees, el seu caos particular, hi han donat forma i, momentàniament satisfets, descansen.

El mestre Guinjoan ha dedicat la seva vida a la recerca de l'harmonia a través de la música. És en aquesta recerca on se'ns apareix com aquella persona compromesa que mencionava al principi, plenament conscient de la seva responsabilitat com a músic en el moment històric que li ha tocat viure. A més, per la seva tenacitat en la recerca, estètica, és, alhora, un exemple per a tots els universitaris.

Ser músic compositor al nostre segle, compromès en la recerca responsable d'aquest mitjà d'expressió artística, és realment un acte heroic. Per això, crec que, abans que altra cosa, cal situar en el lloc que li escau el significat de la seva posició davant el gran repte de dedicar tota la vida a la música i a la composició musical, no només com un dels oficis més elevats, sinó, per sobre de tot, com una manera d'entendre i viure la vida, i lliurar-se als altres com a persona. El mateix Guinjoan confessa que per a ell "la composició equival a una mena de religió que constitueix el màxim estímul de la meua vida i, m'atreviria a dir, de la meua pròpia raó existencial".

He dit ara mateix que dedicar-se a la recerca musical al nostre segle, tal com el mestre Guinjoan l'ha entès i la practica, és un acte heroic. Perquè Guinjoan ha optat per allunyar-se de les formes plenament acceptades de la música del XVIII i del XIX, que es deixa escoltar sense gairebé posar-hi atenció, com a mers i passius espectadors, i en canvi exigeix de qui l'escolta tota la seva atenció, tota la seva participació, tot el seu esforç de comprensió. Evidentment no es tracta de trencar amb res d'anterior, sinó d'aprofundir en els principis més elementals de l'escala musical. Les composicions de Guinjoan constitueixen una recerca

sempre renovada i constantment inacabada. I és per això que la seva música demana de l'oient aquella participació activa, aquell saber escoltar, aquella complicitat en l'esdevenir dels sons. Compromès amb el seu temps, deia també, perquè aquesta exigència de saber escoltar i de complicitat necessària respon a les pautes del nostre temps, de responsabilitat individual, de respostes personals, lluny de les pautes uniformes marcades pels monarques del XVIII.

No fa gaire jo li adreçava una pregunta tòpica que respon a la fascinació que em produeix el procés de composició musical, certament perquè jo no en sóc capaç: com componia?, de fet, com era capaç d'ordenar les idees i produir una obra harmònica, musicalment parlant, quin mètode tenia?. Ell em contestava que creia que el procés de creació és el mateix per a tothom, però els qui en saben més que no pas jo de tot el que es refereix al mestre Guinjoan, parlen de joc en el sentit emprat per Schiller: l'home és home del tot quan juga, és a dir, quan, jugant, abandona l'objectiu immediat de l'experiència i recupera l'esperit de la seva sobirania. Guinjoan, diuen, juga el joc de l'encert i de l'error per trobar la forma escaient de la flama descoberta per l'esperit i poder-la comunicar. Un joc, o un diàleg amb si mateix, que no és altra cosa que posar a prova la subtil lògica musical en el desenvolupament del discurs musical.

Joan Guinjoan va iniciar aquest joc amb el ballet *Els cinc continents* per endinsar-se tot seguit en la recerca d'un llenguatge molt més personal a *Cinc estudis per a dos pianos i percussió* i a continuació es dirigí, com ell mateix explica, "a la recerca de noves formes segons la idea conceptual i a la realització d'una síntesi de cultures trasplantades al llenguatge i contingut musical". Era el moment d'*Ab origine* amb *Tzakol* com el punt màxim de densitat i tensió musical, amb un seguit d'obres que van venir després fins a arribar al 1979, el període que ell mateix defineix "d'emancipació" amb obres com *Música per a violoncel i orquestra* i *Au revoir barocco* per a piano, títol prou descriptiu de les seves aspiracions estètiques en aquesta etapa de la trejectòria com a compositor.

Novament són les pròpies paraules del mestre Guinjoan les que millor l'expliquen: "Jo crec encara en el compositor dotat d'un sòlid ofici, en la seva qualitat d'artesà, que viu intensament la seva època i que absorbeix una gran quantitat d'energies com a artista, i les retorna a la comunitat en forma d'obra d'art, segons el seu potencial creatiu". "El més

fascinant –segueix dient– i estimulants d'aquest fenomen consisteix justament que cada nova obra exigeix un procés diferent, fa retornar un cop més al començament amb l'objectiu d'investigar de bell nou aquesta mena de misteri indesxifrable i la recerca del qual només acaba quan acaba l'existència d'aquell que aspira a trobar-lo.”

Fins aquí he intentat de donar una semblança del sentit de la seva vida vocacional i de la seva obra. He cregut necessari fer-ho perquè tractant-se d'un compromís personal, el del creador musical, davant aquest immens univers que ens envolta, es pugui comprendre millor el valor de la intensa vida professional i de les valentes decisions durant la seva vida vocacional totalment dedicada a la música i a la composició musical.

Joan Guinjoan neix a Riudoms, el bressol d'Antoni Gaudí, el 1931, fill primogènit d'una família pagesa benestant. La seva infància vindrà marcada per dos fets: d'una banda, com tots el que van viure aquella època, la incidència del conflicte civil i, d'altra banda, com a experiència personal, la vida de pagès, activitat a què es dedica la seva família. Sens dubte, la seva sensibilitat d'artista, encara no revelada, no va restar indiferent a l'estranya claredat dels sons al camp, a les remors d'indefinida textura harmònica, a la intensa llum tan pròpia del Camp de Tarragona i als vius colors de la terra. Probablement són aquestes primeres imatges les que marquen un solc perenne en el seu esperit. Als catorze anys li cau a les mans de manera casual un instrument musical, un acordió, al qual, sense cap preparació prèvia sap treure els sons adequats que, com ell mateix recorda, li permeten entretenir la família i els amics quan als estius van a descansar al que avui és Vilafortuny. Aquesta afeció primigènia es converteix ràpidament en una veritable vocació musical. De Riudoms, on inicia els estudis de música, a cursar la carrera de piano al Liceu de Barcelona no hi van més de sis anys, els mateixos que van des d'aquelles primeres notes extretes a l'acordió als primers recitals de piano al Centre de Lectura i al Teatre Fortuny de Reus, i ja el 1953, al Teatre Metropol de Tarragona. Dos anys més tard, el 1955, debuta com a pianista a la Sala Cortot de l'Escola Normal de Música a París.

A París comprèn que encara li falta molt per aprendre quan descobreix la tècnica russa i, amb vint-i-tres anys, emprèn durant dos anys una intensa tasca per millorar la seva tècnica pianística.

És en aquesta primera etapa parisenca quan es casa amb Monique Gispert, que ja havia conegut a Riudoms, i aleshores s'endinsa en els ambients culturals de París, de la mà del seu sogre, secretari d'una associació d'intel·lectuals espanyols a la capital francesa.

El 1957 guanya un concurs de pianistes convocat per Juventudes Musicales Españolas i a partir d'aquell moment comença una intensa etapa com a concertista, fent gires per Espanya, França i Alemanya. Més de 250 concerts en tres anys que li permeten dominar a fons un ampli repertori musical de totes les èpoques i conèixer una gran varietat de gustos musicals arreu d'Europa. És en aquest període quan comença a interessar-se per la composició musical i compon una peça breu dedicada a la seva esposa. Finalment, el 25 d'abril de 1960 al Teatre Pérez Galdós de Las Palmas estrena la *Suite opus 1 núm. 1 per a piano*. Tres dies abans ha interpretat el *Concert núm. 3 en Do menor, opus 37*, de Beethoven. L'últim d'aquella intensa activitat com a concertista.

L'any abans, el 1959, ha nascut a París el seu fill François. La família es trasllada a Barcelona i Guinjoan ja ha decidit dedicar-se a la composició. Ell mateix diu que va tenir la sort que Delmiro Rivière de Caralt organitzés una vetllada a casa seva a la qual va assistir, entre altres, Frederic Mompou. En acabar, Mompou es va interessar vivament per l'obra del jove Guinjoan i va promoure una fundació per tal que aquell novell compositor pogués estudiar composició amb Cristòfor Taltabull, gran coneixedor de la segona escola de Viena, de Webern i de Schoenberg. Taltabull, en aquells anys en els quals les fronteres culturals eren impermeables amb la resta d'Europa, havia estat l'introduïdor al país de l'avantguarda europea. Aquesta fase de la formació de Guinjoan dura tres anys, fins que el 1962 obté una beca del Ministeri d'Afers Estrangers per estudiar composició.

Entre 1962 i 1964 es produeix la segona etapa parisenca. La dedica a estudiar composició i orquestració a l'Escola Cantorum amb rellevants mestres de l'època, Pierre Wissmer i Edmund Pendelton. L'any 1963 obté el títol de composició amb el *Concierto para piano y conjunto de cámara* i l'any següent, el d'orquestració amb el premi extraordinari. El particular *duende* lorquíà de Guinjoan l'empeny a interessar-se per altres matèries, i en aquesta mateixa època estudia electroacústica a la Ràdio i Televisió Francesa, assisteix a les classes d'Olivier Messiaen i comença a freqüentar els concerts de la Domaine Musical a la Salle Gaveau. Tot plegat el marca profundament. Guinjoan diu que fins aquell moment havia

estat encisat només pels clàssics, per Bach, Couperin, Beethoven, Schumann, Chopin... Aquestes noves experiències canvien totalment la seva visió de la música. És el principi de la dedicació definitiva a la música com a compositor.

De retorn a Barcelona el 1964, amb aquest important bagatge però res en ferm per guanyar-se la vida, rebutja una bona oferta de feina fixa a Ràdio Barcelona, ja que aquest treball no li permetria dedicar-se a la seva vocació: la composició musical. Una decisió valenta que demostra el seu tarannà i la seva fe musical.

És arribat el moment de definir clarament les etapes i els continguts temàtics que travessa el procés de creació musical de Joan Guinjoan.

La primera etapa, en què assumeix la seva vocació per la composició, s'inicia el 1960 amb l'estrena ja esmentada de *Suite opus 1 núm. 1 per a piano* al Teatre Pérez Galdós de Las Palmas i el *Concierto para piano y conjunto de cámara* amb què obté el títol de composició a París el 1963. Segueixen, el 1964, *Tres petites peces per a piano*, en homenatge a qui havia estat el seu mestre, Cristòfor Taltabull, i *Tres moviments per a piano, clarinet i percussió*. El 1966, per encàrrec de Ricard Salvat, posa música a l'obra de teatre *Les mosques*, de Jean Paul Sartre.

A aquestes seguiran altres obres importants: la creació de l'obra coreogràfica *Los cinco continentes*, l'any 1968, que estrenarà l'any següent al Gran Teatre del Liceu amb coreografia del vilanoví Joan Magrinyà, només cinc anys després del retorn a Barcelona. El mateix any compondrà *Bi-temàtic* per a quartet de corda.

També a aquesta etapa correspon la banda sonora d'una pel·lícula sobre Rimbaud, el 1970, i la creació, amb text propi, de la cantata *La rosa dels vents* per a cor mixt i orquestra el 1971, així com *Magma*, per a conjunt instrumental, i, entre el 1972 i 1975, *Diagrama* i la primera versió de l'obra *Tensión-relax* per a percussió.

L'any 1974 es considera un any important en la recerca d'aquest llenguatge propi, d'aquesta –d'acord amb les seves paraules ja esmentades– “recerca de noves formes segons la idea conceptual i la realització d'una síntesi de cultures trasplantades al llenguatge i contingut

musical". És l'inici d'una segona etapa. És el moment de la composició d'*Ab origine* per a orquestra.

A aquesta obra cabdal en la seva trajectòria seguiran, el 1975, *Acta es fabula*, sobre textos de Marc Aureli, per encàrrec de Ràdio Nacional d'Espanya, i la primera versió de *Música per a violoncel i orquestra*. Entre 1976 i 1977 escriu l'obra *Per l'Esperança* per a la soprano Esperança Abad i finalitza *El diari*, per a veu solista i conjunt instrumental, amb text de J. M. Espinàs; *Màgic*, per a flauta i piano, i també una versió per a flauta i guitarra. Compon *Variorum*, per al conjunt l'itineraire de París i sobre tot, *Tzakol* per a orquestra, encàrrec de l'Orquesta Nacional d'Espanya que, juntament amb *Ab origine*, constitueix l'obra definitiva d'aquesta etapa.

Seguiran *Divagant*, el 1978, sol·licitada pel pianista Rafael Orozco, i *Gic 78*. El 1979 és l'any de *Gic 79* per a conjunt instrumental, *Jondo* i, sobretot, *Au revoir barocco* per a piano, que sintetitza les seves aspiracions estètiques en aquesta fase i obre una tercera etapa en la seva recerca musical.

El 1982 veu néixer *Trio de corda*, *Foc d'aucell*, cantata per a cor i conjunt instrumental sobre una obra de Blai Bonet per encàrrec de les Jornades de Cant Coral de Barcelona, i *Trama* per a orquestra. El 1985 compon *Vectoriel* per a conjunt de metall i *Contrapunto alla mente*. L'any següent crea *Hommage à Carmen Amaya* per encàrrec de les Vetllades Catalanes de l'Estudi de Tolosa, i *In tribulatione mea invocavi Dominum* per encàrrec de la XVI Setmana de Música Religiosa de Conca. *Concert per a fagot i conjunt instrumental*, un encàrrec del Centre per a la Difusió de la Música Contemporània del Ministeri de Cultura, és l'obra de 1989, alhora que l'Olimpíada Cultural de Barcelona li encomana la composició d'una òpera sobre Gaudí amb llibret de Josep M. Carandell.

Els anys noranta són igualment fecunds: l'Orquestra Filharmònica de París toca *Nexus* el 1994. El duo Uriarte-Mrongovius estrena a Munic la peça *Flamenco* el 1996. L'any 1997 el Quartet Cristofori interpreta *Self-Paràfrasis* al Festival Internacional de Música i Dansa de Granada. El 1998 escriu *Pantonal (divertimento per a orquestra)* per encàrrec del Centre per a la Difusió de la Música Contemporània, estrenada pels finalistes del IV Concurso Internacional de Direcció d'Orquestra de Cadaqués i estrena al Palau de la Música catalana la *Segona simfonia (Ciutat de Tarragona)*.

I aquest any 1999 ha vist la interpretació de *Fanfàrria*, obra encàrrec de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, amb motiu de la inauguració de l'Auditori d'aquesta ciutat i l'audició de la seva obra *Passim Trio* a Roma, París, Buenos Aires i Munic. Tot plegat, una producció densa i qualificada.

Però l'activitat de Joan Guinjoan no s'acaba amb la composició. El seu amor per la música el porta a una intensa activitat de difusió, sobretot entre els joves, i aquesta vessant pedagògica-didàctica constitueix un aspecte indissociable de la seva vocació musical.

Aquesta tasca pedagògica comença el 1965 impartint classes i sessions de divulgació musical en diversos centres universitaris, especialment al Col·legi Major Sant Jordi. Anomena aquestes sessions *Diabolus in musica*. Guinjoan també hi procura divulgar la música contemporània, i amb aquesta finalitat comença a tocar amb el clarinetista Juli Panyella i el percussionista Robert Armengol. Amb aquest conjunt –que agafa el nom de les sessions, *Diabolus in Musica*– i de forma natural, sorgeix el grup musical més emblemàtic d'aquella època, el qual durarà més de vint anys. Fan música amb una serietat extraordinària i un grup inicialment reduït es va obrint a la col·laboració d'altres músics quan les necessitats instrumentals de l'obra a interpretar ho exigeixen. Aquell grup arriba a fer unes vuitanta estrenes, sobretot obres d'encàrrec per estrenar en festivals i actua també molt a la televisió i a la ràdio. L'any 1968 fan el primer enregistrament a Espanya de la *Història del soldat*, de Stravinsky. Joan Guinjoan el dirigeix i adquireix una experiència extraordinària sobre què cal fer i què no cal fer amb l'orquestra. Guinjoan compagina aquesta tasca amb la de compositor, crític musical al *Diari de Barcelona*, conferenciant, participant actiu en seminaris organitzats per la Comissaria General de Música i en diversos festivals internacionals, i col·laborador en revistes com *Bellas Artes*, *Sonda* i altres.

El 1965 havia començat a col·laborar amb la revista *Imagen y Sonido*; el 1967 entra com a crític musical al *Diari de Barcelona*, feina que desenvoluparà fins a l'any 1975, encarregant-se de les crítiques o cròniques dels concerts i de gasetilles musicals., El periodisme li permet conèixer molta gent lligada a aquestes activitats.

El 1970 és nomenat assessor de l'Institut Alemany de Barcelona i, simultàniament, assessor musical de l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona. Des d'aquest departament, durant set anys, posa en marxa una intensa activitat musical a vuit escoles de l'entorn de la plaça d'Espanya, on organitza audicions musicals actives que van des de Monteverdi fins a Stravinsky amb cantants del moviment de la nova cançó i el grup que dirigeix, Diabolus in Musica. També amplia aquesta activitat amb unes sessions d'iniciació musical per als pares. Després d'aquests anys, passa a dirigir el Centre de Documentació i Difusió de la Música Contemporània, càrrec que ocupa fins al moment que decideix retirar-se per dedicar-se de manera exclusiva a la composició. Durant aquesta última etapa a l'Ajuntament de Barcelona impulsa els cicles "Una hora de música al Conservatori" i "Música als barris", a partir de l'any 1979, i durant els anys 1982-84 organitza els cicles de concerts denominats "Una panoràmica de la música del segle XX".

Entre els anys 1972 i 1975 escriu una *Història de la música* per a la Editorial Marín, inclosa com a tercer volum d'una *Historia de las artes*. Participa als cursos Manuel de Falla, a Granada, amb la ponència "La crítica musical en Barcelona" i als Cursos d'Estiu de Darmstadt, a la República Federal Alemanya.

L'any 1974 dirigeix l'agrupació Ensemble 2e 2m al Festival de Tardor de París i l'any següent, el 1975, és invitat pel Departament d'Estat dels Estats Units a fer una visita als departaments musicals de les universitats. En aquest viatge visita la casa on havia viscut Schoenberg, el fill del qual queda sorprès i admirat de la quantitat de programes del grup Diabolus in Musica on figuraven obres del seu pare. Aquell mateix any entra a col·laborar amb TVE com a director musical de diversos programes de divulgació musical: el primer és *Recital*, destinat a portar intèrprets de gran projecció pública. Després ve *Pentagrama siglo XX*, dues sèries de tretze capítols dedicades a la música d'avui.

L'any 1978 és seleccionat per Radio Nacional de España per participar en la Tribuna Internacional de Compositors celebrada a Milà i dirigeix l'Orquestra Ciutat de Barcelona en el concert inaugural de la sèrie "Tallers de compositors". L'any 1980, amb Diabolus in Musica, participa al I Cicle de Música Espanyola Contemporània del segle XX, de la Fundació Juan March de Madrid. I el 1981, a Sitges, en les primeres Jornades Internacionals de Nova Música, fa classes d'orquestració.

L'any 1984 és invitat per la Unió Nacional d'Escriptors i Artistes Cubans a participar al I Festival Internacional de Música Contemporània de l'Havana. El 1985 funda i dirigeix l'agrupació instrumental Lucentum d'Alacant. Finalment, aquest mateix any és invitat com a compositor i director a Europalia (Brussel·les), al I Festival Internacional de Música Contemporània d'Alacant i és seleccionat per Radio Nacional de España per participar a la Tribuna Internacional de Compositors de la UNESCO.

Durant l'any 1986 crea i dirigeix el Centre de Documentació i Difusió de la Música Contemporània de l'Ajuntament de Barcelona. El 1992 és nomenat membre de la Comissió Internacional de Difusió de la Cultura de la Generalitat de Catalunya i el 1993 funda el Concurs Internacional de Composició Musical Ciutat de Tarragona.

El 1994 és elegit membre del jurat del Primer Concurs Internacional de Música del Segle XX a Orleans i dirigeix el Primer Festival de Música del Segle XX, organitzat per l'Àrea de Música de l'Ajuntament de Barcelona.

El 1995 ingressa com a membre de la Junta Directiva de la Societat General d'Autors d'Espanya. El 1998 és nomenat membre d'honor de l'Associació Catalana d'Intèrprets de Música Clàssica i és també compositor convidat al Festival Internacional de Música de l'Havana.

En aquest 1999 aconsegueix ser el primer compositor europeu convidat com a resident a la Universitat de Califòrnia (Santa Bàrbara) per impartir sis classes magistrals sobre la seva música i un concert monogràfic.

Per acabar aquest aspecte de la seva trajectòria, cal fer referència al centenar llarg d'obres escrites i les diverses activitats com a director d'orquestra, conferenciant, organitzador d'activitats musicals, pedagog... de les quals només he citat les que per una o altra raó han tingut una projecció social particular. Cal també assenyalar que la seva obra musical ha estat publicada per les editorials més prestigioses com EMEC, Salabert, i Max Eschig, entre altres, i enregistrada a través de més d'una trentena de discos. L'últim; el CD *Flamenco*, l'ha editat aquest mateix any la prestigiosa casa WERGO, d'Alemanya. S'hi inclou la peça *Flamenco*, estrenada a Munic l'any 1996, junt amb obres de Tomàs Marco, Ramón Barce i Josep Soler,

interpretades pel duo de piano Uriarte-Mrongovius. Es tracta d'un disc monogràfic representatiu de la música contemporània a Espanya.

He deixat per al final la referència als premis, distincions i honors que ha rebut aquesta total dedicació a la música i a la seva difusió.

Deixant de banda aquella primera beca concedida per la Fundació que Frederic Mompou organitza amb la qual pot fer la segona estada a París, cal destacar la beca que li concedeix el 1968 la Fundació Juan March de Madrid la qual li permet compondre *Los cinco continentes*. El 1978 l'obra *La rosa dels vents* és guardonada amb el premi Ciutat de Barcelona.

L'any 1981 rep la primera condecoració del Govern francès, el títol de Chevalier des Arts et des Lettres. Alhora, obté el Premi Nacional del Disc. L'any següent *Trama* és guardonada en la primera edició del Premi de composició musical Reina Sofia i una altra obra, *Música per a violoncel i orquestra*, aconsegueix, altre cop, el premi Ciutat de Barcelona. El 1986 *Trama* el converteix en finalista al Premi Mundial del Disc (premi Koussevitzky) de l'IRCA de Nova York.

El 1989, a Palma de Mallorca s'organitza un concert monogràfic sobre la seva música per a percussió en el X Encontre de Compositors de la Fundació ACA. L'any 1990 obté el Premi Nacional de Música, és nomenat soci d'honor de la Societat Electroacústica d'Espanya i el Govern francès el condecora amb el títol d'Officier dans l'Ordre des Arts et des Lettres.

El 1991 l'Auditori Nacional de Música de Madrid li ofereix, amb motiu del 60è aniversari, un homenatge promogut pel Centre de Promoció de la Música Contemporània. A Barcelona és nomenat acadèmic de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi, li són editats dos discos monogràfics i s'enregistra a Londres el *Concert per a guitarra i orquestra* amb l'Orquestra de Cambra Anglesa i el guitarrista Ignacio Rodés dirigits per Edmon Colomer, i al Merkin Concert Hall de Nova York es fa una audició del seu *Concert per a fagot i conjunt instrumental*. El 1994, a París, l'Orquestra Filharmònica estrena *Nexus*. La Generalitat de Catalunya li atorga el Premi Nacional de Cultura (Música) el 1995. El 1996 es publica el llibre *La Obra pianística de Joan Guinjoan*, de Rosa M. Fernández García (Ed. Alpuerto,

Madrid), i el duo Uriarte-Mrongovius estrena a Munic la seva obra *Flamenco (Obra completa)*.

Durant l'any 1997 el Quartet Cristofori estrena la seva obra *Self-Paràfrasis* al Festival Internacional de Música i Dansa de Granada. Es publica el llibre i el vídeo biogràfic *Joan Guinjoan*, de J. M. Garcia Ferrer i Martí Rom, editat per la Comissió de Cultura de l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya. El president de la Generalitat, Jordi Pujol, inaugura a Riudoms, el poble natal de J. Guinjoan, l'Institut d'Ensenyament Secundari que porta el seu nom. Finalment, Catalunya Ràdio li dedica quatre programes monogràfics a través de Catalunya Música.

El 1998 l'Ajuntament de Barcelona li atorga la Medalla d'Or al Mèrit Artístic i debuta al Festival Internacional de Peralada el nou quartet de corda *Quartet Guinjoan*. Se li ofereixen tres concerts d'homenatge: el primer a Tarragona, organitzat per l'Associació Catalano-Iberoamericana, i els altres dos a Barcelona, patrocinats per la Fundació Autor (SGAE), en el marc del 5è Festival de Músiques Contemporànies. L'Orquestra Ciutat de Barcelona estrena al Palau de la Música catalana la *Segona Simfonia (Ciutat de Tarragona)* sota la direcció de Christian Mandeal.

Per acabar aquesta llarga relació, el 1999 ha rebut la Creu de Sant Jordi, ha obtingut per quarta vegada el premi Ciutat de Barcelona, s'ha estrenat la seva *Fanfàrria*, obra encàrrec de l'OBC amb motiu de la inauguració de l'Auditori d'aquesta ciutat, i interpreta la seva peça *Passim Trio* a Roma, París, Buenos Aires i Munic. Al Festival de Música Contemporània d'Alacant s'interpreta i TVE enregistra, la *Segona Simfonia (Ciutat de Tarragona)*, i està a punt de sortir un llibre, escrit pel periodista Xavier Garcia i pel catedràtic de Composició del Conservatori Superior de Música de Saragossa Agustí Charles, sobre la dimensió humana i artística del mestre Guinjoan.

Una llarga relació, doncs, de premis i distincions que el mestre Guinjoan ha rebut, i és bo que així hagi estat, perquè és bo reconèixer el mèrit allà on és i perquè d'aquesta manera s'esperonen encara més la recerca i la creativitat, dels resultats de les quals es beneficia tota la societat.

Avui, amb el mestre Joan Guinjoan, hem acollit entre nosaltres la Música. Que la més sublim de les arts transporti la Universitat Rovira i Virgili a l'harmonia.

Rector Magnífic, en la mesura que m'ha estat possible, he exposat la vida i l'obra del Sr. Joan Guinjoan i Gispert. Crec, doncs, haver dit prou perquè, amb la vostra autoritat, li sigui atorgat el reconeixement dels seus mèrits. Per tant, Rector Magnífic, us demano que us digneu nomenar doctor honoris causa el Sr. Joan Guinjoan i Gispert i incorporar-lo a la nostra Universitat..